

A MIGRÁCIÓS PAKTUM MIRŐL SZÓL?

A MIGRÁCIÓS PAKTUM – MIRŐL SZÓL?

VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ

2026. június 12-én új fejezet kezdődik az Európai Unió migrációs politikájában, hiszen ettől a naptól a tagállamoknak alkalmazniuk kell a Migrációs és Menekültügyi Paktumot, amelyet már 2024-es elfogadását megelőzően is komoly viták öveztek. A csomag értelmében azok az országok, melyeket az Európai Bizottság nem tekint migrációs nyomás alatt állónak, kötelesek szolidaritást vállalni a nyomás alatt állókkal. Magyarország az aktuális besorolás szerint az előbbi kategóriába tartozik, ennek fényében pedig segítséget kell nyújtania olyan országoknak, amelyekbe nagyszámú bevándorló érkezik. Hazánknak három lehetőség közül kell választania: átvesz migránsokat, pénzügyi hozzájárulást ad, vagy alternatív szolidaritási intézkedéseket tesz. Hangsúlyozni kell továbbá, hogy ezentúl a Paktum értelmében be kell engedni a tagállam területére, és el kell szállásolni a határainknál jelentkező menedékkérőket. Az új szabályok tehát nem csak a kötelező szolidaritás, de a határrendészeti módosítások miatt is új kérdéseket vetnek fel.

Bizonyos esetekben a Paktum szabályai nem teszik lehetővé, hogy a menedékkérők átvételét, illetve a pénzügyi hozzájárulást ki lehessen váltani technikai segítségnyújtással. Emellett a Paktum és az uniós bíróság ítélkezési gyakorlata gyengítheti az eddigi határzár-rendszereket, hiszen kötelezi a tagállamokat arra, hogy az ország területén szállásolják el az érkezőket kérelmük elbírálásáig.

BEVEZETÉS

2026. június 12-től alkalmazni kell az Európai Unió által 2024-ben elfogadott Migrációs és Menekültügyi Paktumot, mely alapjaiban formálja át a korábban ismert menekültügyi rendszert. A Paktum nem egyetlen jogszabály, hanem egy **7 rendeletből és 1 irányelvből álló csomag**, melyek együttesen tartalmazzák az európai bevándorlási rendszer új szabályait. Ezen új szabályokat már a jogalkotási folyamat során is komoly politikai viták övezték, melynek során a szuverenista és jobboldali erők a kötelező szolidaritást és a túlzott uniós szerepvállalást kritizálták. Az előterjesztő Európai Bizottság szándéka szerint a Paktum úgy vezet be valamelyest szigorúbb szabályokat a menedékkérelmek kezelése és elbírálása tekintetében, hogy közben tiszteletben tartja az emberi jogokat, és tehermentesíti a bevándorlással leginkább érintett tagállamokat. Az első ránézésre támogatható hivatalos célok azonban a jogszabályok alaposabb elemzése alapján több ponton is más megvilágításba kerülnek annak fényében, hogy **a tagállamok elveszítik a menekültügyi kérdésekben korábban őket illető döntéshozatal jelentős részét**. A kötelező szolidaritás előírásai látszólag törekednek ugyan minden igény figyelembevételére, de **a szabályozás tartalmaz olyan elemeket, amelyek érdemben csökkentik azon országok mozgásterét, melyek sem befogadni, sem pénzügyi hozzájárulást fizetni nem kívánnak**. Orbán Viktor 2026 tavaszáig hivatalban lévő kormánya – nem egyedülként az Unióban – éppen ezért elzárkózott a Paktum végrehajtásától, azonban a 2026-os kormányváltást követően felállt új kabinet ugyanezt a világos szándékot nem fogalmazta meg. Ennek fényében jelen elemzés megvizsgálja, hogy a Paktum végrehajtása mit jelent Magyarország menekültpolitikája szempontjából.

I. A Paktum rendszerének alapvető működése

A Migrációs és Menekültügyi Paktum tehát összesen 8 jogszabályból áll, melyek közül 7 rendelet, 1 pedig irányelv. Az uniós jogban a rendelet olyan jogszabály, mely minden tagállamban közvetlenül alkalmazandó, azaz nem szükséges, hogy a tagállamok külön intézkedéseket tegyenek annak átültetésére. Ez azt jelenti, hogy a Paktum szabályainak elsöprő többsége jogi értelemben nem csak kötelező minden tagállamban, de nem is áll rendelkezésre olyan mozgástér, amely az átültetés módjának meghatározásakor az irányelvek esetén létezik. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Magyarországnak ne lenne aktív cselekvési kötelezettsége a Paktum szabályai alapján. Egyrészt át kell ültetni a csomag egyetlen irányelvét, másrészt pedig a rendeletekben meghatározott kötelezettségek szerint megfelelő menekültügyi infrastruktúrát kell kiépítenie többek között a határon lefolytatott eljárások érdekében. Ez jelenti például olyan befogadóállomások létrehozását, ahol menedékkérőket szállásolnak el kérelmük elbírálásáig.

A Paktum legfontosabb eleme az (EU) 2024/1351 rendelet, melyet a menekültügy és a migráció kezeléséről szóló rendeletnek neveznek, hivatalos angol rövidítése alapján pedig AMMR-ként hivatkozunk a továbbiakban. Az AMMR meghatározza az új migrációs és menekültügyi politika fő elveit és szabályait. Ennek lényege, hogy az Európai Bizottság az **éves migrációkezelési ciklus** szabályai szerint minden évre vonatkozóan készít egy jelentést az európai migrációs helyzet értékeléséről, mellyel egyidőben egy végrehajtási aktust is előterjeszt. Ez utóbbiban értékeli, hogy az egyes tagállamok közül melyik áll migrációs nyomás alatt, és melyik nem – ez az értékelés pedig azért bír kiemelt jelentőséggel, mert **azok az országok, melyeket a Bizottság nem tekint migrációs nyomás alatt állónak (a Paktum rendszerében őket „hozzájáruló tagállamnak” nevezik), kötelesek szolidaritást vállalni a nyomás alatt állókkal („kedvezményezett tagállam”).** Fontos, hogy **Magyarország az aktuális bizottsági besorolás szerint hozzájáruló tagállamnak minősül, azaz a kötelező szolidaritási intézkedéseket meg kell tennie.**¹ Ezen dokumentumok alapján a Bizottság elkészíti az **éves szolidaritási vállalásalap** létrehozásáról szóló tanácsi végrehajtási aktus javaslatát. A vállalásalap tartalmazza, hogy a kedvezményezett tagállamoknak milyen segítségre van szükségük, és hogy melyik hozzájáruló tagállam milyen szolidaritási intézkedéseket vállalt.

Az AMMR még egy alsó határt is kijelöl a szolidaritási intézkedésekre nézve: **legalább 30 ezer áthelyezést, és legalább 600 millió euró pénzügyi hozzájárulást kíván meg évente a tagállamoktól.** Ez képzi egyébként a később bemutatandó pénzügyi hozzájárulás alapját is: az uniós szabályozás a teljes pénzügyi alap (600 millió euró) és az áthelyezési alapkvóta (30 000 fő) egymáshoz viszonyított arányából (600 000 000 osztva 30 000-rel) határozza meg a **fejenkénti 20 000 eurós kiváltási összeget.** A Bizottság a rendeletben meghatározott, a népesség és a gazdasági erő alapján kiszámolt **referenciakulcs** szerint határozza meg, **melyik hozzájáruló tagállam milyen mértékben köteles szolidaritást vállalni.** Ez alapján a tagállamok képviselőiből álló ún. **„magas szintű uniós szolidaritási fórum”** hoz döntést arról, hogy az adott évben pontosan melyik tagállam milyen intézkedéseket vállalt. Mindezek alapján a **Tanács minősített többséggel (tehát vétójog nélkül) fogadja el azt a végrehajtási jogi aktust, mely kötelező erővel ruházza fel az eljárás során kialakult szolidaritási intézkedések megvalósítását.**

¹ Az Európai Bizottság döntésének mellékleteiben nem szerepel Magyarország, mint migrációs nyomás alatt álló tagállam: [First Annual Migration Management Cycle - Migration and Home Affairs](#)

Az AMMR alapvetően három típusú szolidaritási intézkedést tesz lehetővé:

- menedékkérők áthelyezését egyik tagállamból a másikba annak érdekében, hogy a menekültügyi eljárást lefolytassák;
- pénzügyi hozzájárulást; vagy
- alternatív szolidaritási intézkedéseket.

A menedékkérők áthelyezése a rendelet alapja. A fentiekben bemutatott szolidaritási vállalásalapban a legfontosabb szám annak meghatározása, hogy az adott évben egy tagállamnak hány személyt kell a területére befogadnia, és menekültügyi eljárását lefolytatnia. Ha egy tagállam ezt elutasítja, akkor kerül képbe a pénzügyi hozzájárulás, mely a kvóta szerint átvenni előírt menedékkérők helyett személyenként 20 ezer eurót (árfolyamtól függően 7-8 millió forintot) jelent. Egy tagállam elvileg dönthet úgy is, hogy ehelyett alternatív szolidaritási intézkedéseket (pl. rendőri segítség más országok határainak védelmében) vállal, ugyanakkor ez csak bizonyos korlátok között érvényesül. A legfontosabb ezek közül, hogy az AMMR 65. cikk (1) bekezdése szerint **a kedvezményezett tagállamnak kérnie kell az ilyen technikai segítségnyújtást, ami kiterjed annak meghatározására is, hogy pontosan milyen típusú segítséget kér.** Előfordulhat tehát, hogy Magyarországtól olyan segítséget kér egy kedvezményezett tagállam, amit hazánk nem tud vagy nem akar teljesíteni, olyat pedig senki sem kér, amiben mi rendelkezésre állnánk. Sőt, arra is van lehetőség, hogy alternatív szolidaritási intézkedéseket a jogosultak egyáltalán ne kérjenek. A rendelet 57. cikk (4) bekezdése ezt az esetet kifejezetten szabályozza is: **„Amennyiben a kedvezményezett tagállamok egy adott évben nem tartanak igényt ilyen intézkedésekre, azokat pénzügyi hozzájárulássá kell átalakítani.”** Ez tehát azt jelenti, hogy a magyar adófizetőknek például magyar határőrök küldése helyett 7-8 millió adóforintjába kerül minden át nem vett menedékkérő, amit át kell utalni más tagállamoknak egy, a Bizottság által javasolt, egyelőre kalkulálhatatlan elosztási kvóta alapján. Mielőtt viszont azt gondolnánk, hogy az áthelyezések egy pénzügyi hozzájárulással bizonyosan elkerülhetők, fel kell hívnunk a figyelmet az AMMR részleteiben rejlő jelentős kockázatokra. A rendelet Preambuluma – mely e jogszabály értelmezése kapcsán is kiemelt jelentőséggel bír – (33) bekezdésében a következőképpen fogalmaz: **„Bizonyos körülmények között, a kedvezményezett tagállamok számára a kellő kiszámíthatóság biztosítása érdekében a felelősséggel kapcsolatos kiegyensúlyozó intézkedések alkalmazása kötelezővé válik. (...) Amennyiben a felelősséggel kapcsolatos kiegyensúlyozó intézkedés alkalmazása kötelezővé válik, az a hozzájáruló tagállam, amely áthelyezéseket vállalt, és nem rendelkezik olyan nemzetközi védelem iránti kérelemmel, amely tekintetében a kedvezményezett tagállamot határozta meg a kiegyensúlyozásért felelős tagállamként, továbbra is köteles végrehajtani áthelyezési vállalását.”**

Ennél is egyértelműbb a helyzet a rendelet 63. cikk (3) bekezdése alapján. Ezt is érdemes szó szerint idézni:

„A hozzájáruló tagállamok – az e bekezdés a) és b) pontjában említett két szám közül a magasabbig – felelősséget vállalnak olyan nemzetközi védelem iránti kérelmekért, amelyek tekintetében a kedvezményezett tagállamot határozta meg felelősként, amennyiben az éves szolidaritási vállalásalaphoz tett, az 57. cikkben említett tanácsi végrehajtási jogi aktusban foglalt áthelyezési vállalások a magas szintű fórumnak a 13. cikk (4) bekezdésével összhangban összehívott ülését követően:

a) *nem érik el a 12. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett számot; vagy*

b) *nem érik el az egyes tagállamokra az éves szolidaritási vállalásalapnak az 57. cikkel összhangban történő létrehozása céljából háruló, az áthelyezés tekintetében kötelező igazságos részesedés kiszámításához használt referenciaszám 60 %-át.”*

Ez azt jelenti, hogy ha a tagállamok nem vállalnak elég áthelyezést, akkor az áthelyezések egy része kötelezővé válik, és nem lehet más módon helyettesíteni. A Paktum tehát meghatároz olyan esetköröket, amikor nem csak technikai segítségnyújtással, de még pénzügyi hozzájárulással sem lehet kiváltani a kvóta szerinti bevándorló-elosztást. A Paktum által előírt szabályok szerint ezért a kvótán alapuló áthelyezést, illetve az ez alapján előírt pénzfizetést nem minden esetben lehet elkerülni, tehát a magyar kormány azon nyilatkozatai, mely szerint ők majd technikai segítségnyújtással oldják meg a problémát, nem nyújtanak kielégítő választ minden kérdésre a Paktum kapcsán.

Az AMMR rendelet további fontos rendelkezései szólnak arról, hogy miként kell megállapítani, melyik tagállam felelős egy menedékkérelem elbírálásáért. E szabályok a korábbi Dublin III rendelet szabályait váltják fel, de azok logikájától nem szakadnak el teljesen. Magyarország számára a legfontosabb kockázat abból fakad, hogy külső szárazföldi határral rendelkező tagállamként közvetlenül érintett lehet az első belépés szerinti felelősségi szabály alkalmazásában. **Ha a kérelmező harmadik országból érkező szabálytalanul lépi át valamely tagállam határát, főszabály szerint az a tagállam felelős a kérelem megvizsgálásáért, amelynek területére elsőként belépett.** A 2024/1351 rendelet 33. cikke alapján ez a felelősség főszabály szerint a határátlépéstől számított húsz hónapig fennmaradhat, vagyis Magyarország nemcsak az azonnal észlelt határhelyzetekben, hanem később, más tagállamokban nyilvántartásba vett kérelmek esetén is érintetté válhat, ha bizonyítható, hogy az érintett személy először Magyarország területére lépett be szabálytalanul. Annak, hogy egy kérelem ügyében Magyarország felelős tagállamnak minősül, abból a szempontból is jelentősége van, hogy az adott menedékkérőt a területére be kell engednie, el kell szállásolnia, és ellátást is kell biztosítania számára. Ez azt jelenti, hogy a Paktum nem csak a kötelező elosztási kvóta által írja elő bevándorlók beengedését, hanem a felelős tagállami státusz előírásával is azokra nézve, akik először nálunk lépnek uniós területre.

II. A Paktum szabályai válsághelyzetben

A Paktum egy további jogszabálya, az (EU) 2024/1359 rendelet a válsághelyzetek és vis maior helyzetek kezeléséről szól. Amennyiben az unióban migrációs válsághelyzet áll elő, e rendelet szabályai még **jelentősebb mértékben beavatkoznak a tagállamok mozgásterébe** azt illetően, hogy milyen szolidaritási intézkedéseket vállalhatnak. E rendelet 9. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy ha egy válsághelyzetben lévő tagállam menedékkérők áthelyezését kéri, de a tagállamok önkéntesen nem ajánlanak fel elegendő áthelyezést, akkor a hozzájáruló tagállamok kötelesek felelősséget vállalni minden olyan menedékkérelemért, mely a kvóta szerint rájuk jut. Válsághelyzet esetén tehát elveszik a szabad döntés lehetőségét az országoktól, ráadásul a bekezdés azt is előírja, hogy **amennyiben szükséges, a hozzájáruló tagállamok az igazságos részesedésükön felül is felelősséget vállalnak.** Ez alapján tehát ha olyan sok bevándorló érkezik egy frontországba, hogy az EU válsághelyzetnek minősíti a nyomást, adott esetben még a kvóta szerint járó kötelezettségeknél is többet kell vállalniuk az országoknak.

A rendelet Preambulumának (30) bekezdése ezt a következőképp jellemzi: „*Míg a migrációs nyomással járó helyzetekben az (EU) 2024/1351 rendelet értelmében az áthelyezési igények 60 %-át kell fedezni az áthelyezés vagy a felelősséggel kapcsolatos kiegyensúlyozó intézkedések révén, addig a válsághelyzetekben az érintett tagállam összes szolidaritási igényét teljesíteni kell.* (...) Az érintett

tagállam valamennyi szükségletének kezelése céljából, amennyiben az éves szolidaritási vállalásalapban és a tanácsi végrehajtási határozatban rendelkezésre álló áthelyezési vállalások együttvéve nem elegendők, a felelősséggel kapcsolatos kiegyensúlyozó intézkedéseknek a szolidaritási reagálási tervben meghatározott szükségletek fedezése érdekében kötelezővé kell válniuk. Ehhez a hozzájáruló tagállam területén jelen kell lenniük olyan személyeknek, akikre a kiegyensúlyozó intézkedések alkalmazandók.”

Megállapítható tehát, hogy a Paktum alapesetben is előír bizonyos olyan helyzeteket, amikor nem lehet technikai segítségnyújtást választani, válsághelyzetben pedig kifejezetten kötelezővé teszi a menedékkérők átvételét a frontországoktól.

III. Menekülttáborok létesítésének kötelezettsége

Az Unión belüli nemzetközi védelem iránti közös eljárás létrehozásáról szól az (EU) 2024/1348 rendelet, melynek legfontosabb követelménye, hogy minden tagállam köteles olyan kapacitással rendelkezni, mely alkalmas arra, hogy az EU joga által meghatározott mennyiségű menedékkérőt ellássa, miközben zajlik a kérelem elbírálása. A rendelet 46. cikke szerint a megfelelő uniós kapacitás 30 ezer fő, melynek a tagállamokra vonatkozó elosztását a Bizottság végzi el egy meghatározott képlet szerint. A 47. cikk (2) bekezdése teszi kötelezővé a tagállamok számára, hogy a Bizottság által előírt kapacitást kialakítsák. A 10. cikk (1) bekezdése szerint pedig a menedékkérők számára biztosítani kell azt a jogot, hogy a tagállam területén maradjanak az eljárás lefolytatása során. A 2024/1348 rendelet 51. cikke szerint a határon folytatott eljárás maximális időtartama főszabály szerint a kérelem nyilvántartásba vételétől számított tizenkét hét, amelybe nemcsak a közigazgatási vizsgálati eljárásnak, hanem a maradásra irányuló kérelem bírósági vizsgálatának és adott esetben a fellebbezési eljárásnak is bele kell férnie. Ez különösen nagyobb ügyteher és jogorvoslati szakasz esetén rendkívül feszes eljárási keret. **Ha a határon folytatott eljárás e határidőn belül nem zárható le, a rendelet logikája szerint — korlátozott kivételektől eltekintve — engedélyezni kell a kérelmező számára a tagállam területére való belépést, hogy az eljárás folytatódhasson.**

Ez Magyarország számára különösen kedvezőtlen felelősségi helyzetet eredményezhet. Ha a határeljárás a gyakorlatban nem zárható le tizenkét héten belül, a határnál megjelenő személyek a határeljárási keretből a tagállam területén belüli eljárási térbe kerülhetnek át, miközben Magyarország felelős tagállami pozíciója fennmaradhat. Ha az érintett személy ezt követően eltűnik vagy más tagállamba távozik, az önmagában nem szünteti meg Magyarország felelősségét; a felelős tagállami helyzet visszavételi kötelezettséget és további eljárási terhet eredményezhet.

Mindezen szabályok a gyakorlatban azt is jelentik, hogy olyan menekültszállításokat, illetve menekülttáborokat kell létrehozni, melyek jelentős számú – 2026 júniusa és 2027 júniusa között a Bizottság döntése szerint összesen 15 432 – menedékkérő elszállásolását teszik lehetővé². Ezeknek alapvetően a határok közelében kell elhelyezkedniük, ugyanakkor főszabály szerint nem zártak, hiszen a menekültügyi őrizet szabályait a Paktum szintén meghatározza, s ezt így csak korlátozott mértékben lehet alkalmazni. Ennek feltételeit az (EU) 2024/1346 irányelv, más néven a befogadási irányelv szabályozza. Az irányelv ugyan közvetlenül nem alkalmazandó, ugyanakkor megteremti azokat a kereteket, melyek alapján a tagállamoknak jogalkotást kell folytatniuk azért, hogy annak előírásait

² Az Európai Bizottság 2024/2150 számú végrehajtási határozata II. melléklete, elérhető: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/HTML/?uri=OJ:L_202402150

átültessék a nemzeti jogba. **Az irányelv szerint a menekültstátuszt kérők szabadon mozoghatnak a tagállamokban, így Magyarországon is, sőt: a befogadási irányelv még azt is előírja a tagállamoknak, hogy bevonják a menedékkérőket a munkaerőpiacra, továbbá, hogy a befogadás anyagi feltételeit teremtsék meg.**

A szabályok szerint a menedékkérő az eljárása ideje alatt nem hagyhatja el azon tagállam területét, ahol elhelyezték, de kétséges, hogy ennek a gyakorlatban mennyi hatása lesz. A korábbi évek tapasztalatai alapján a kérelmezők a schengeni zóna lehetőségeit kihasználva rendre átutaztak azon országokba, ahova el kívántak jutni. Most ezt a Paktum szigorúbban szankcionálja, ugyanakkor ennek visszatartó ereje kérdéses. Az mindenestre tény, hogy a tagállamoknak, így Magyarországnak is fel kell készülnie arra, hogy megfelelő mennyiségű embernek szállást nyújtson, melybe nem csak a kvóta szerint elosztandó kérelmezők tartoznak bele, de azok is, akik – az Orbán-kormány alatti jogi határozat megkerülve – nálunk nyújtják be kérelmüket.

IV. A Paktum jogi értékelése

Meg kell jegyezni, hogy bizonyos részkérdésekben a Paktum jelent némi – bár korántsem elegendő – előrelépést a korábbiakhoz képest. Ezek között szükséges említeni, hogy **szigorúbb, részletesebb előszűrést ír elő minden menekültstátuszért folyamodó személy esetén, továbbá megkönnyíti a kiutasítást és a menekültügyi őrizet alkalmazását is.** Az is előremutató, hogy az új Eurodac adatbázisban biometrikus adatokat, például ujjlenyomatot is tárolnak majd a bevándorlókról, így könnyebb lehet azonosítani és ellenőrizni őket. Vitathatóbb, de szintén nem kizárólag problémás a biztonságos harmadik ország és az első menedék országa elveinek alkalmazása.

Az **első menedék országának** elve lehetővé teszi, hogy az ilyen országon keresztül érkező kérelmező beadványát érdemi vizsgálat nélkül elutasítsa a tagállam. Egy ország az adott kérelmező vonatkozásában akkor minősül az első menedék országának, ha abban az országban a kérelmező hatékony védelemben részesült, mielőtt az Unióba utazott volna, és a kérelmező még mindig igénybe veheti ezt a védelmet; a kérelmező életét és szabadságát nem fenyegeti veszély faji vagy vallási okból, nemzeti hovatartozás vagy valamely társadalmi csoporthoz tartozás vagy politikai meggyőződés miatt; a kérelmezőt nem fenyegeti a kvalifikációs rendelet 15. cikkében meghatározott súlyos sérelem valószínű veszélye [halálbüntetés; kínzás; háború]; a kérelmező védelemben részesül a genfi egyezmény szerint az olyan visszaküldéssel szemben és az olyan kitoloncolással szemben, amelyek sértik a kínzással és a kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmóddal vagy büntetéssel szembeni védelemhez való, a nemzetközi jogban megállapított jogot. [2024/1348 rendelet 58. cikke]

A **biztonságos harmadik ország** elve lehetővé teszi, hogy egy tagállam érdemi vizsgálat nélkül elutasítsa a menedékkérelmet, ha a kérelmező egy olyan harmadik országba küldhető, ahol nem fenyegeti üldöztetés, súlyos sérelem (halálbüntetés, kínzás, háborús erőszak), és biztosított számára a visszaküldés tilalma, valamint a nemzetközi védelemhez való hozzáférés. Az országot uniós vagy nemzeti szinten is biztonságosnak lehet minősíteni, sőt egyedi ügyben az elv külön lista nélkül is alkalmazható. Feltétel azonban, hogy a kérelmező és az adott ország között valamilyen érdemi kapcsolat álljon fenn, és a kérelmező ne tudja bizonyítani, hogy rá nézve az ország mégsem biztonságos. [2024/1348 rendelet 59. cikke]

A gyakorlatban azonban ezen elvekkkel is sok probléma adódhat: számos esetben a célország nem hajlandó fogadni az odaküldött személyeket (ilyen esetekben az uniós tagállamra hárul a

kötelezettség, hogy lefolytassa a menekültügyi eljárást), illetve arra is sok példa akad, hogy a bevándorló elmenekül a hatóságok elől annak érdekében, hogy elkerülje a kitoloncolást.

A részleges előrelépések is eltörpülnek azonban két alapvető hátrány mellett. Az első, hogy továbbra sem történt érdemi lépés annak érdekében, hogy a bevándorlás kiváltó okait szüntessék meg. **Az EU továbbra is tüneti kezelést nyújt és kizárólag menekültkérdésként tekint a problémára, hiszen csak azt szabályozza, hogy a menedékkérelmeket hogyan kell kezelni. Nem veszi figyelembe ugyanakkor azt, hogy az Európába érkezők többsége gazdasági bevándorló, aki a menekültstátuszt kihasználja céljai érdekében.** A 2015 óta különböző intenzitással folyamatosan zajló bevándorlási válság megoldása nem képzelhető el egy, a magyarhoz hasonló szigorú, áthatolhatatlan határvédelmi rendszer bevezetése nélkül, mely biztosítja, hogy illegálisan senki ne léphessen be az Unióba, míg a menedékkérelmeket is a tagországok határain kívül vizsgálja meg. Emellett nem fordít kellő figyelmet a migráció kiváltó okainak kezelésére sem, holott a határvédelem mellett az jelenthetne valódi megoldást, ha az érkező emberek olyan biztonsági és gazdasági helyzetben élnének otthonaikban, hogy nem hagynák el azt.

A másik fő probléma, hogy **a Paktum továbbra is egy elosztási kvótára alapozza a válság megoldását, melynek keretei között vagy emberek áthelyezését, vagy pénzügyi, illetve egyéb erőforrások felhasználását követelik meg olyan tagállamoktól is, melyek nem felelősek a kialakult helyzet előidézéséért.** A kvóta ráadásul végső soron meghívólevélként értelmezhető: nem kellő szigorúságú határvédelemmel ötvözve bátorítólag hat a bevándorlást fontolgatókra és az őket kihasználó embercsempész hálózatokra. A Paktum részleges szigorítása továbbra sem alkalmas annak ellensúlyozására, hogy a már Európában lévő, távozni nem akaró, de menekültstátuszra nem jogosult emberek kitoloncolása miként tud megvalósulni hatékonyan.

Azok az illegális bevándorlók, akik a menekültstátusz előnyeivel visszaélve kívánnak Európa területére jutni, menedékkérelmük benyújtásától annak elbírálásáig a Paktum rendszerében nem tekinthetők illegális bevándorlónak. Az a kormányzati ígéret tehát, hogy Magyarország nem enged be illegális migránsokat, a felszínen igaznak tűnhet, ugyanakkor a Paktum szabályai valójában nem tesznek kellő lépéseket annak érdekében, hogy ez valóban biztosított legyen. A valós helyzetkép ezért sokkal inkább az, hogy az új rendszerben – amennyiben azt Magyarország végrehajtja – valójában nem zárható ki olyan menedékkérők beengedése, akiket valójában illegális bevándorlóként kellene kezelni.

A Migrációs és Menekültügyi Paktum tehát összességében nem látszik alkalmasnak a bevándorlási válság kezelésére, csupán arra, hogy az ebből fakadó anyagi és társadalmi terhek olyan tagállamokban is érvényesüljenek, melyek eddig saját hatáskörben is megfelelően tudták kezelni a nyomást.

V. További rések a pajzson: Az Európai Unió Bíróságának (EUB) döntései a magyar bevándorláspolitikai ügyében

Magyarország ellenállóképességét a bevándorlással összefüggésben tovább rontja, hogy az EUB az elmúlt években több, a magyar határvédelmi és menekültügyi szabályozást érintő ítéletben jogsértést állapított meg, majd ezek végrehajtásának kikényszerítése érdekében rendkívül súlyos pénzügyi szankciókat is alkalmazott. A Paktum így nem csupán új szabályozási keretet jelent, hanem egy olyan jogi környezetet, amelyben a tagállami mozgástér már korábbi bírósági döntések által jelentősen korlátozott. A C-808/18., a C-823/21. és a C-123/22. számú ügyek nem pusztán egyes nemzeti szabályozási megoldások jogszerűségéről szóltak, hanem arról a tágabb kérdésről is, hogy meddig terjed a tagállamok önállósága a migráció kezelésében. **A Bíróság mindhárom ügyben olyan**

értelmezést adott az uniós jognak, amely a nemzeti migrációs politika alakításának mozgásterét érdemben szűkítette.

A C-808/18. számú ügyben az EUB a magyar határvédelmi rendszer több kulcselemét jogellenesnek minősítette. A döntés középpontjában az a tétel állt, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem előterjesztésének lehetősége elsőbbséget élvez a tagállami migrációs kontroll szempontjaival szemben. **A Bíróság ennek alapján a tranzitónák működését, a kérelmekhez való hozzáférés korlátozását, valamint a határmenti intézkedések egy részét is az uniós joggal összeegyeztethetetlennek találta.** A döntés következménye túlmutatott az adott ügyön: lényegében kijelölte azt a jogértelmezési keretet, amelyben a tagállamok a külső határok védelmét gyakorolhatják.

Ezt a folyamatot erősítette tovább a C-823/21. számú ítélet, amely a szándéknyilatkozati rendszert vizsgálta. **Az EUB kizárta annak lehetőségét, hogy a menedékjogi eljáráshoz való hozzáférést Magyarország egy, harmadik országban teljesítendő előzetes eljáráshoz kösse.** A döntés ismét a menedékkérelemhez való hozzáférés elsődlegességét hangsúlyozta a nemzeti határigazgatási és migrációs szempontokkal szemben.

Az uniós fellépés legerősebb eszköze azonban a C-123/22. számú ügyben jelent meg. Az EUB itt már nem csupán jogsértést állapított meg, hanem **a korábbi ítéletek végre nem hajtása miatt rendkívüli nagyságrendű pénzügyi szankciót szabott ki Magyarországra. A 200 millió eurós átalányösszeg és a napi 1 millió eurós bírság nemcsak jogi, hanem politikai értelemben is egyértelmű üzenetet hordozott: az Unió kész a pénzügyi kényszer eszközével is fellépni a migrációs tárgyú uniós jogértelmezés érvényesítése érdekében.**

Ilyen előzmények után került sor a Migrációs és Menekültügyi Paktum elfogadására. A Paktum ugyan számos olyan intézményt kodifikál, amely a határvédelem megerősítésének látszatát kelti – így az előszűrést, a határon lefolytatott eljárásokat vagy a visszaküldési mechanizmusokat –, ezek működtetésének feltételeit már az EUB korábbi ítélezési gyakorlata határozza meg. A tagállamok tehát formálisan új eszközöket is kaptak, tényleges alkalmazásuk azonban kilépett a szuverén döntések köréből és szigorú uniós korlátok között történik. A folyamat harapófogó jellegű: egyfelől Magyarországot az Unió a korábbi migrációs politikája miatt elmarasztaló ítéletekkel és példátlan pénzügyi szankciókkal kényszerítené szigorú, de kétségtelenül hatékony bevándorlási szabályai feladására. Másfelől egy új, részletes és közvetlenül alkalmazandó uniós szabályozási rendszert is létrehozott, amely végső soron más tagállamokba érkezők áthelyezését, illetve anyagi áldozatvállalást követel meg Magyarországtól. **A Migrációs és Menekültügyi Paktum így nem egyszerűen jogharmonizációs eszközként értelmezhető, hanem egy olyan integrációs folyamat újabb állomásaként, amelyben a migrációs politika alakításának súlypontja fokozatosan a tagállamoktól az uniós intézmények felé tolódik át.**

VI. A Paktum megítélése pártpolitikai szinten

Magyarországon a tömeges illegális migráció jelenségét a választók nagy többsége 2015 óta erőteljesen elutasítja. Ennek megfelelően mára a parlamenti pártok mindegyike azt állítja magáról, hogy fellép a bevándorlás ellen. Ettől függetlenül a szavazói magatartást jelentős mértékben orientáló ereje, valamint az Európai Unióban tapasztalható aktualitása miatt a téma komoly viták tárgya a belpolitikai mezőben is.

A parlamenti pártok álláspontja és reakciója a Paktum hatálybalépésére

1. Tisza Párt

A Tisza Párt és Magyar Péter kommunikációs szinten az EU-s migránkvóták és a Paktum elutasítását **hangsúlyozza**. 2026 februárjában bemutatott [pártprogramjuk](#) így fogalmaz: „Elutasítjuk az Európai Unió migrációs kvótáit és a migrációs paktumot. Nem engedjük, hogy hazánk területére Európa más országaiból illegális bevándorlókat telepítsenek át, az erre irányuló elképzeléseknek következetesen ellenállunk.” Majd 2026. május 26-án Rétvári Bence interpellációjára válaszolva Pósfai Gábor belügyminiszter [kijelentette](#), hogy „a Tisza-kormány álláspontja migrációs kérdésben továbbra is egyértelmű, elutasítjuk a migrációs kvótákat és a migrációs paktumot is, a jelenlegi folyó tárgyalásoknak nem része ez a téma.” Magyar Péter ugyanakkor június 1-i parlamenti válaszában már nem a Paktum teljes ellenzéséről beszélt, hanem az Orbán-kormányt okolta a Paktum elfogadásáért és [hangsúlyozta](#), hogy „van olyan opció is (...) felajánlhatja Magyarország azt, hogy sem nem vesz át illegális migránsokat, sem nem fizet, hanem segít mondjuk Görögországnak, Olaszországnak, Máltának megvédeni a külső határokat.”

2. Fidesz-KDNP

A Fidesz-KDNP már a választási kampány során is figyelmeztetett, hogy a migrációs paktum egy szuverenitási kérdés, és amennyiben nem nemzeti kormány alakul a Paktum végrehajtására fog sor kerülni. Orbán Viktor az elmúlt 16 év eredményeit felsoroló [letárban](#) is kiemelte, hogy Magyarország Európa legbiztonságosabb országa és nincsenek migránsok az ország területén. Az új kormány és az Európai Bizottság között létrejött felfüggesztett uniós források kapcsán a Fidesz [felszólította](#) Magyar Pétert, hogy hozza nyilvánosságra a megállapodás titkos részét is, és mutassa be, hogy mit adott át a magyar érdekekből és a magyarok jogaiból a Bizottság elnökének.

Magyar Péter ismét az előző kormányt tette felelőssé a paktum miatt, a közösségi oldalán így [reagált](#) a párt közleményére: „A bukott miniszterelnök a migrációs paktumról kérdez. A magyaroknak is lenne egy kérdése: miért nem akadályozta meg Orbán Viktor a paktum elfogadását az Európai Unióban? Miért?”

A június 9-i parlamenti ülésen, Panyi Miklós fideszes országgyűlési képviselő napirend előtti felszólalásában kijelentette, hogy a migráció egy szuverenitási-kérdés, és felszólította a miniszterelnököt, hogy jelentse ki, hogy végrehajtják-e a migrációs paktumot, Magyar Péter a válaszában nem tért ki a migrációs paktumra.

3. Mi Hazánk Mozgalom

A Mi Hazánk Mozgalom kommunikációjában a migráció legtöbbször nem önálló témaként, hanem a vendégmunkások ügyével együtt szerepel, a párt 2025 őszén a vendégmunkások behozatala elleni aláírásgyűjtésbe kezdett. 2026. május 26-án Toroczkai László parlamenti [felszólalásában](#) közvetlen választ kért Magyar Pétertől arra vonatkozóan, hogy fellép-e az uniós illegális migrációs nyomás ellen. A miniszterelnök válaszában a Fidesz-KDNP-kormányt tette felelőssé a rossz migrációs szabályozás és az Európai Unió Bírósága napi 1 millió eurós büntetése miatt.

Június 5-én Toroczkai László [X-oldalán](#) közölte, hogy nem kapott konkrét választ a miniszterelnöktől a migrációs paktum kapcsán és ott lesz az aznapi migrációs paktum elleni vonuláson. A nemzeti radikális párt elnöke a Kossuth téren mondott rövid [beszédet](#), amelyben a legfontosabb üzenete az volt, hogy „lopakodó diktatúra” épül Magyarországon és Magyar Péter nem foglalkozik azzal, hogy a magyar adófizetőknek napi több száz millió forintjába kerül az illegális migráció megakadályozása az Európai

Bíróság döntése miatt. Továbbá kijelentette, hogy a miniszterelnöknek azzal kellene foglalkoznia, hogy a paktum értelmében ide küldhetik más országokból az illegális migránsokat vagy fizetnünk kell helyette, ami elfogadhatatlan.

Június 8-i [felszólalásában](#) a Mi Hazánk elnöke elmondta, hogy a migrációs paktum egy meghívólevél és annak végrehajtásával több ezer migráns fog Magyarországra érkezni. Magyar Péter a válaszában kijelentette, hogy a Tisza-kormány szigorú és következetes migrációs politikát fog követni és Toroczkai Lászlónak el kellene mondania a szavazóinak, hogy azokkal a fideszesekkel vonultak, akik kiengedték az embercsempészeket. Majd kijelentette, hogy garantálni tudja, hogy amíg ő a miniszterelnök, semmilyen migrációs tábor nem épül Magyarországon.

Kompromisszum vagy ellenállás

Nyilvánvalóan kapitális politikai hiba lenne, ha a Tisza Párt kampányígéretét megszegve széles utat nyitna Magyarország felé a bevándorlók tömegeinek. A kormányoldal – mint láttuk – ennek megfelelően arról beszél, hogy a migrációs paktumot abban a formában fogadják el, hogy az ne járjon külföldiek nagy tömegeinek Magyarországra telepítésével, „migrációs táborok” létrehozásával, és inkább más formában nyújtanak segítséget azoknak az országoknak, amelyek a 2015-ben megkezdődött migrációs krízis következményeivel küzdenek. Ennek során azonban elhallgatja a kormány azt a tényt, hogy nem kizárólag a szolidaritás, hanem pl. a menedékkérők elszállásolásához szükséges megfelelő kapacitás kiépítése (pl. szállás vagy tábor) is a Paktum követelménye. A határainkon jelentkező kérelmezőket az új szabályok szerint be kell engedni és el kell látni.

A deklarált szándék tehát egyfajta kompromisszum az Európai Unióban erőpozícióban lévő politikai erőkkel, amelyekre nagy nyomás helyeződik olyan tagállamokban, mint Németország vagy Franciaország, azonban a jogszabályok ezt más megvilágításba helyezik. A nagy tömegben jelenlévő migrációs eredetű népesség Európa nyugati felében komoly feszültséget okoz, ami folyamatosan erodálja az említett mainstream pártok támogatottságát. Az ő érdekük ilyenformán az, hogy felmutassák: érdemi lépéseket tesznek a problémák kezelésére. Az Európai Unión belüli kötelező segítségnyújtás a migrációs paktum keretében ezt a célt szolgálja.

Ugyanakkor legkésőbb a 2023-as lengyelországi Szejm-választás és kormányváltás óta egyértelműen látszanak a jelei annak, hogy a Brüsszelben hatalmi pozíciót birtokló erők egyfajta önmérsékletet gyakorolnak a Közösség keleti részén politikájuk megvalósítása érdekében. Tartózkodnak az olyan radikális lépések áterőltetésétől, amelyek gyorsan kiválthatnák a választók széleskörű és erőteljes nemtetszését az érintett országokban. Ezekkel ugyanis azoknak a politikai erőknek a támogatottságát emelnék, amelyek komoly kihívást jelentettek számukra az elmúlt bő másfél évtizedben, amikor kormányzati szerepkörben voltak.

Magyarország pozíciója a migráció kapcsán a kezdetektől elutasító volt, a választók nagy többsége a migrációs válság kitörése óta ellenzi a bevándorlók befogadását, ami a Fidesz népszerűségének hosszú ideig támaszául szolgált. A jobboldal kormányzása idején ez az ellenállás elvi alapú és teljes volt. Ebben az értelemben a korábbi kormánypártok és a Mi Hazánk között érdemi eltérést nem tapasztalhatunk.

A Tisza Párt és rajta keresztül brüsszeli szövetségesei számára mindez bizonyos értelemben egy kényszerpályát eredményez. Ha az új kormánypárt érdemi fordulatot hajtana végre, az jelentős hitelvesztéssel járna. Ilyen formán az Európai Néppárt számára is az a legészszerűbb megoldás, ha Magyarországra nem telepítenek számottevő mennyiségű idegen kultúrából érkezett bevándorlót,

hanem alternatív hozzájárulást fogadnának el Magyarországtól, hiszen már így is megtörnék azt az elvi élű kategorikus tiltakozást, ami korábban jellemezte hazánkat. **Ez a politikai racionalitás azonban nem garantálja, hogy a jelen elemzésben is bemutatott jogszabályokban foglalt, az áthelyezést és a befogadást előíró szabályok érvényesülésétől feltétlenül el lehetne tekinteni.**

A Tisza Párt és a nyugat-európai mainstream erők tehát egy olyan helyzetet akarnak megteremteni, amelyben a kecske is jóllakik, de a káposzta is megmarad. A vázolt pozíciók ugyanakkor így is hordoznak mindkét irányba bizonyos fokú rizikót. A nyugati tagállamokban ugyanis a migrációs paktum várhatóan nem fogja megoldani azt a problémahalmazt, amely már így is nagyban hozzájárult olyan erők felemelkedéséhez, mint az AfD Németországban, vagy a Nemzeti Tömörülés Franciaországban.

Magyarország a Tisza Párt kormányzása mellett – amilyen mértékig megteheti – a legenyhébb formáját választja a migrációs paktum végrehajtásának, amelynek folytán a kormány igyekszik elkerülni azokat a következményeket, amelyek a nyugati hagyományos nagy pártok népszerűségére igen negatívan hatottak. Ezzel együtt **a jobboldal el tudja mondani, hogy Magyarország egy olyan problémahalmaz megoldásáért vállal most önként felelősséget és bizonyos mértékű áldozatot, amely abból a migrációpárti politikából sarjadt ki, amelyet ezek a pártok a hazai választókkal karöltve mindig élesen elleneztek.** Ezen túl a merev elutasítás pozíciója egyfajta zéró toleranciát jelzett a tömeges bevándorlás kapcsán, most – ha csak résnyire is – megnyílik az ajtó, ami felveti a további erjedés hosszútávú perspektíváját.

Az Európai Néppárt migrációs döntései

A fejezet a migrációs paktum elfogadását követő időszak migrációs döntéseit vizsgálja, azon belül is azt, hogy az Európai Néppárt (EPP) milyen javaslatokat támogatott. Fontos kiemelni, hogy a migrációs paktum egészét az EPP többsége támogatta.

Dátum	Javaslat	EPP álláspontja	EP-szavazás aránya	Ebből EPP képviselők, Tisza
2025. júl. 8.	Határokon elektronikus be- és kiléptetési rendszer fokozatos bevezetése	Az EU külső határigazgatásának részeként az elektronikus be- és kilépési rendszer fokozatos indítását lehetővé tevő átmeneti szabályok.	572 igen, 42 nem, 67 tartózkodás	176 igen, 0 nem, 0 tartózkodás Magyar Péter nem szavazott, a többi tiszás képviselő támogatta
2025. nov. 25.	Migráncscempészet és emberkereskedelem elleni rendőri együttműködés, Europol-támogatás erősítése	Az Europol és a tagállami rendőri együttműködés megerősítését a migráncscempészet és emberkereskedelem felderítésére és nyomozására.	556 igen, 74 nem, 7 tartózkodás	171 igen, 0 nem, 0 tartózkodás Magyar Péter nem szavazott, a többi tiszás képviselő támogatta

2026. febr. 10.	EU-s „biztonságos származási országok” listája	Gyorsított eljárást olyan kérelmezők esetében, akik biztonságosnak minősített országokból érkeznek; az első listán szerepelt például Banglades, Kolumbia, Egyiptom, Koszovó, India, Marokkó és Tunézia.	408 igen, 184 nem, 60 tartózkodás	167 igen, 2 nem, 7 tartózkodás Magyar Péter nem szavazott, a többi tiszás képviselő támogatta
2026. febr. 10.	A „biztonságos harmadik ország” fogalmának alkalmazása	A menedékkérelem elfogadhatatlanná nyilvánításának bővítését, ha a kérelmezőnek kapcsolata van egy biztonságos harmadik országgal, ott átutazott, vagy megállapodás alapján ott vizsgálható a védelem iránti igénye; kísérő nélküli kiskorúakra kivételt tartalmaz.	396 igen, 226 nem, 30 tartózkodás	168 igen, 8 nem, 1 tartózkodás Magyar Péter nem szavazott, a többi tiszás képviselő támogatta
2026. márc. 26.	Új közös uniós visszaküldési rendszer – EP-tárgyalási mandátum	A 2008-as visszaküldési irányelv leváltását célzó álláspontot: európai visszaküldési határozat, tagállami kölcsönös elismerés, visszatérési központok lehetősége, együttműködési kötelezettségek, hosszabb őrizeti lehetőségek bizonyos esetekben.	389 igen, 206 nem, 32 tartózkodás	165 igen, 6 nem, 2 tartózkodás Magyar Péter nem szavazott, a többi tiszás képviselő támogatta

Az Európai Néppárt migrációs politikája az elmúlt időszak európai parlamenti szavazásai alapján egyértelműen a szigorítás irányába mozdult el. A frakció következetesen támogatta

- a menekültügyi eljárások gyorsítását,
- a biztonságos származási és harmadik országok szélesebb alkalmazását,
- a határeljárások megerősítését,

- az Europol és a Frontex szerepének bővítését, valamint
- a visszaküldési rendszer hatékonyabbá tételét.

E döntések közös logikája az, hogy az uniós migrációkezelés súlypontját a kérelmek gyorsabb előszűrésére, a külső határok kontrolljára, az elutasított kérelmezők tényleges eltávolítására és az embercsempész-hálózatokkal szembeni rendészeti fellépésre helyezi.

Mindez alapján az EPP retorikáját tekintve a szigorítás hívei közé sorolható, de nem a teljes menekültügyi rendszer felszámolását vagy az uniós szintű szabályozás elutasítását képviseli, hanem egy intézményesített, közös európai keretben végrehajtott, erősen kontrollorientált migrációpolitikát. A szigorítás mértéke bizonyos kérdésekben jelentős: a frakció nem csupán retorikai szinten beszél a határvédelemről és a visszaküldésekről, hanem a kulcsfontosságú jogalkotási és eljárási döntésekben is nagy többséggel támogatja az ezekhez szükséges eszközök bővítését. Ugyanakkor álláspontja továbbra is a főáramú uniós kompromisszum keretei között marad. A szolidaritási mechanizmusokat, a közös menekültügyi szabályokat és a jogi eljárásrendet nem veti el, hanem azokat szigorúbb végrehajtási, biztonsági és visszaküldési garanciákkal kívánja kiegészíteni. **Ez azonban nem jelenti a probléma teljesskörű megoldását, melyhez szigorú határvédelemre és az unión kívül lefolytatott menedékkérelmekre lenne szükség amellett, hogy a jelenleg Európában lévő, de maradási jogcímmel nem rendelkező személyeket is ki kellene toloncolni.** Mindezekre a kérdésekre a Paktum nem ad választ, és a Néppárt által képviselt megoldás is inkább a Paktum végrehajtására korlátozódik.

VII. Nemzetközi kitekintés

2015 óta az Európai Unió tagállamaiban jelentősen megváltozott a tömeges bevándorlás megítélése. Ahogyan azt látni fogjuk, a nyugati tagállamokban a kialakult társadalmi nyomás hatására főszabály szerint szigorítás érvényesül, a közösség keleti felében pedig a kormányok igyekeznek továbbra is kivonni magukat a migráció hatása alól.

Franciaország

Franciaország a migrációs paktum tárgyalásai során végig a támogatóként lépett fel a csomag kapcsán. Emmanuel Macron elnök már a 2023-as tárgyalások idején a közös európai migrációs politika megerősítését sürgette, és a francia kormány támogatta azokat az elemeket, amelyek a külső határok védelmének megerősítésére, a gyorsított határeljárások bevezetésére és a tagállamok közötti kötelező szolidaritási mechanizmus kialakítására irányultak. 2024 májusában ezért [támogatták](#) a migrációs paktum végső tanácsi elfogadását is.

A 2024 második felében hivatalba lépett Barnier-kormány migrációs politikájának egyik központi eleme volt, hogy szorgalmazta az uniós reform további szigorítását. A kormányfő 2024 októberében kijelentette, hogy Franciaországnak „*vissza kell szereznie az ellenőrzést a migráció felett*”, és [támogatásáról biztosította](#) az ideiglenes belső határellenőrzések fenntartását.

A migrációs paktum legkövetkezetesebb francia támogatója a belügyminiszter, Bruno Retailleau volt, aki 2024 októberében kijelentette, hogy Franciaország nem kivételt akar a paktum alól, hanem annak mielőbbi alkalmazását. A politikus [szerint](#) az új rendszer egyik legfontosabb eredménye az lesz, hogy az Európai Unió külső határain gyorsabb eljárásokkal lehet majd kiszűrni azokat a kérelmezőket, akiknek nincs joguk nemzetközi védelemre.

A 2025–2026-os időszakban a francia migrációs vita már kevésbé a paktum elfogadhatóságáról, inkább annak hatékonyságáról szólt. Retailleau több alkalommal is azt állította, hogy az Európai Uniónak a

paktum végrehajtása mellett további intézkedésekre lesz szüksége, különösen a visszatérítések és a kitoloncolások területén. A francia kormány ezért [támogatta](#) a harmadik országokban működő visszatérési központok ötletét és a Frontex további megerősítését is.

A paktumot Franciaországban elsősorban Marine Le Pen és a Nemzeti Tömörülés oldaláról érte kritika, akik szerint a csomag nem állítja meg az illegális migrációt, csupán intézményesíti annak kezelését. A jobboldali párt szerint a kötelező szolidaritási mechanizmus hosszú távon a migrációs nyomás újraelosztását szolgálja, nem pedig annak megszüntetését. Ezzel szemben a baloldali pártok és civil szervezetek azt [kifogásolták](#), hogy a határeljárások és a gyorsított vizsgálatok sérthetik a menedékkérők jogait.

A francia Nemzetgyűlés mindenesetre eljárást indított a Paktum ellen, amely az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban van. A 2026 júniusában közzétett főtanácsnoki indítvány ([C-553/24. sz. ügy](#)) szerint ugyanakkor a migrációs paktum nem sérti a szubszidiaritás elvét, mivel a tömeges migráció kezelésének céljai tagállami szinten nem lennének kellően hatékonyan megvalósíthatók. A főtanácsnoki vélemény nem köti a Bíróságot, azonban az ügy rámutat arra, hogy több tagállamban is vita tárgya az uniós migrációs szabályok és a tagállami szuverenitás közötti egyensúly. Az Európai Unió Bírósága várhatóan a következő hónapokban hoz ítéletet az ügyben.

Németország

Németország migrációs politikája az elmúlt időszakban kettős irányt vett. Egyrészt a legális, főként szakképzett munkaerő bevándorlását továbbra is ösztönzi, másrészt az irreguláris migrációval és a menekültügyi rendszerrel való visszaélésekkel szemben látványosan szigorított.

A Bundestag 2026. január 14-i kormányzati meghallgatásról szóló beszámolója szerint Alexander Dobrindt belügyminiszter úgy fogalmazott, hogy „a migrációs fordulat működik” azt állítva, hogy az illegális migráció 2025-ben az előző évhez képest 51 százalékkal, 2023-hoz képest pedig 66 százalékkal csökkent. Dobrindt szerint ez az „ellenőrzés, iránytartás és világos fellépés” eredménye. A határokon történő feltartóztatásokat a migrációs fordulat lényegi elemének nevezte, és jelezte, hogy csak a különösen kiszolgáltatott csoportokat nem fordítják vissza.

A miniszter emellett hangsúlyozta, hogy Németország ismét megkezdi a kitoloncolásokat Szíriába és Afganisztánba is, először bűnelkövetők esetében, majd egyedülálló férfiakra is kiterjesztve a gyakorlatot. [Szavai szerint](#) „a bűnelkövetőknek nincs tartózkodási joguk”.

A német álláspont tehát egyszerre épít a gazdaság számára szükséges, szabályozott munkaerő-bevándorlás fenntartására és az irreguláris beáramlás visszaszorítására. A kormány a határellenőrzéseket, a visszafordításokat, a gyorsabb menekültügyi eljárásokat, a következetesebb kitoloncolásokat és az uniós szinten tervezett harmadik országbeli visszatérési központokat tekinti a szigorítás fő eszközeinek.

Ausztria

Ausztria migrációs politikája szintén erősen szigorító irányba mozdult el, különösen a menekültügyi családegyesítés területén. Christian Stocker szövetségi kancellár 2025. márciusi hivatalba lépése óta a kormány — az ÖVP, az SPÖ és a NEOS koalíciója — a migráció visszafogását központi ügyként kezelte.

Az AP hírügynökség 2025. márciusi [beszámolója](#) szerint az osztrák kormány azzal indokolta a családegyesítési eljárások átmeneti leállítását, hogy az ország integrációs kapacitásai korlátozottak, és a

további beáramlás túlterhelné az iskolarendszert, az integrációs intézményeket és a közbiztonsági kereteket. A döntés azokra a védelmi státuszban lévő migránsokra is kihatott, akik korábban családtagjaikat is Ausztriába hozhatták volna.

Az osztrák megközelítés tehát kapacitás- és rendpárti. A kormány nem a menekültügyi védelem teljes felszámolását hirdeti, hanem azt állítja, hogy a már az országban lévők integrációja csak akkor kezelhető, ha a további beáramlást korlátozzák.

Olaszország

Olaszországban Giorgia Meloni kormánya a migrációt elsősorban határvédelmi, szuverenitási és közrendvédelmi kérdésként kezeli.

A leglátványosabb intézkedés az Albániával kötött bilaterális megállapodás volt. Az olasz kormány közlése szerint az egyezmény alapján Olaszország albán területen, de olasz joghatóság alatt működő központokat hozott létre az irreguláris migránsok kezelésére. A konstrukciót több bírósági és uniós jogi vita kísérte. Meloni ennek ellenére kitartott a modell mellett, és továbbra is az Albániába irányított eljárások folytatását [szorgalmazta](#).

Ugyanakkor az olasz politika nem egyszerűen bevándorlásellenes. A munkaerőhiány miatt a kormány a decreto flussi, vagyis az olasz munkavállalási bevándorlási kvótarendszer keretében 2026 és 2028 között 497 550 legális munkavállalási belépési kvótát [irányzott](#) elő harmadik országbeli munkavállalók számára. Olaszország tehát egyszerre próbálja visszaszorítani az illegális tengeri érkezéseket és fenntartani a gazdaság számára szükséges, kvótákhoz kötött legális munkaerő-bevándorlást.

Spanyolország

Spanyolország migrációs politikája élesen eltér a legtöbb nyugat-európai uniós tagállam szigorító iránytól. Pedro Sánchez kormánya a migrációt nemcsak humanitárius, hanem demográfiai és munkaerőpiaci szükségletként is értelmezi.

A spanyol kormány 2026 januárjában rendkívüli jogállás-rendezi eljárás sürgős előkészítéséről [döntött](#) azoknak a külföldieknek az esetében, akik már Spanyolországban élnek. A Guardian 2026. januári beszámolója szerint a rendelet körülbelül 500 ezer rendezetlen jogállású migráns és menedékkérő legalizálását célozta, Elma Saiz migrációs miniszter pedig ezt az emberi jogokra, integrációra és együttélésre épülő migrációs modell részeként [mutatta be](#). Saiz azt is [hangsúlyozta](#), hogy az érintettek bármely ágazatban és az ország bármely részén munkát vállalhatnak, ami jól mutatja a spanyol kormány munkaerőpiaci szemléletét.

Madrid tehát a migrációt inkább integrációs és gazdaságfejlesztési kérdésként, nem pedig elsősorban biztonsági fenyegetésként keretezi.

Hollandia

Hollandia migrációs politikája az elmúlt években a korábbinál jóval szigorúbb irányba fordult. A 2025-ös Faber-féle kormányzati csomagot a holland kormány hivatalos közlése a „valaha volt legszigorúbb” menekültügyi rendszerként mutatta be. Célként a menedékkérők számának csökkentését, a befogadási feltételek szigorítását és a visszaküldések hatékonyabbá tételét [jelölte meg](#).

A holland parlament alsóháza 2025 júliusában [el is fogadott](#) két, szigorú menekültügyi törvényjavaslatot, amelyek a tartós tartózkodási engedélyek, a családdegyesítés és a visszaküldési szabályok szűkítését célozták.

A 2026 februárjában hivatalba lépő Rob Jetten vezette kormány alatt Bart van den Brink lett a menekültügyi és migrációs miniszter. Hivatalos közlése szerint az új kabinet is [abból indul ki](#), hogy csökkenteni kell a menedékkérők beáramlását, miközben tisztességes ellátást kell biztosítani azoknak, akik valóban védelemre szorulnak. Hollandia ezért a gyorsabb menekültügyi eljárásokat, a más uniós országokba való továbbvándorlás korlátozását, valamint a visszaküldési politika erősítését helyezi előtérbe. Van den Brink 2026 májusában egy ENSZ-fórumon is arról [beszélt](#), hogy a visszatérésnek a nemzetközi migrációs politika lényegi részévé kell válnia.

Lengyelország

Lengyelország a migrációs paktum egyik legkövetkezetesebb ellenzője. Bár a 2023 végén hivatalba lépett Tusk-kabinet számos uniós kérdésben szakított az addig kormányzó Jog és Igazságosság (PiS) politikájával, a migráció ügyében alapvetően hasonló álláspontot képviselt. Varsó már a tárgyalások során ellenezte a kötelező szolidaritási mechanizmust, és a Tanács 2024. május 14-i végszavazásán Magyarországgal együtt a teljes jogszabálycsomag ellenében foglalt állást.

Donald Tusk ezt követően többször hangsúlyozta, hogy Lengyelország nem fog részt venni a bevándorlók kötelező áthelyezésében, arra hivatkozva, hogy az ország már jelentős terhet vállalt az ukrán menekültek befogadásával. Tusk már az Európai Parlament 2024. áprilisi szavazása után [kijelentette](#), hogy Lengyelország nem fogja elfogadni a relokációs mechanizmust, majd a Tanács döntése után is azt hangsúlyozta, hogy Varsó nem fog migránsokat átvenni az új rendszer keretében.

Donald Tusk 2025 februárjában Ursula von der Leyen jelenlétében nyíltan kijelentette, hogy Lengyelország kész együttműködni az illegális migráció elleni fellépésben és a külső határok védelmében, de nem hajlandó további terheket vállalni a relokációs rendszer keretében.

A lengyel álláspont egyik legfontosabb sajátossága, hogy a migráció kérdését egyre kevésbé tekinti humanitárius problémának, és mindinkább nemzetbiztonsági ügyként kezeli. Varsó szerint a belarusz határon zajló folyamatok nem spontán migrációs mozgások, hanem Oroszország és Belarusz által szervezett hibrid műveletek. A lengyel kormányzat rendszeresen arra hivatkozik, hogy a migránsokat tudatosan szállítják a határhoz, és ezzel politikai nyomást próbálnak gyakorolni az Európai Unióra. Tomasz Siemoniak belügyminiszter 2025-ben egyenesen „hibrid agresszióknak” [nevezte](#) a jelenséget.

A Tusk-kormány 2024-ben új migrációs stratégiát fogadott el, amelynek egyik legvitatottabb eleme a menedékjog regionális és ideiglenes felfüggesztésének lehetősége volt. A terv jelentős konfliktust váltott ki a kormánykoalícióon belül is: több baloldali miniszter és civil szervezet bírálta, míg a miniszterelnök [szerint](#) a rendkívüli biztonsági helyzet a szokványostól eltérő eszközöket követel.

A paktum végrehajtásáról szóló viták során Varsó nemcsak a kötelező áthelyezést, hanem a „befogad vagy fizet” logikát is elutasította. A lengyel kormány érvelése szerint az ukrán menekültek ellátása, valamint a keleti határ védelme már önmagában olyan pénzügyi és társadalmi terhet jelent, amelyet az Európai Uniónak figyelembe kell vennie. Ennek megfelelően a lengyel vezetés többször jelezte, hogy sem migránsokat nem kíván átvenni más tagállamoktól, sem pénzügyi hozzájárulást nem kíván fizetni a rendszer keretében.

Szlovákia

Északi szomszédunk álláspontja a migrációs paktum kapcsán – elsősorban a 2023-as kormányváltás következtében – az elmúlt években jelentős mértékben változott. Míg a korábbi, Ódor Lajos vezette ügyvivő kormány 2023-ban támogatta a Tanácsban kialakított kompromisszumot, addig a néhány hónappal később hivatalba lépő Fico-kabinet már a paktum egyik legélesebb közép-európai [bírálójává vált](#).

Fico már a választási kampányban világossá tette, hogy elutasít minden olyan megoldást, amely szerinte migránsok kötelező befogadásához vezethet. Hatalomra kerülése után többször is [kijelentette](#), hogy Szlovákia nem támogatja a kötelező relokációt, és nem fogadja el, hogy Brüsszel határozza meg, kik telepedhetnek le az országban. A szlovák kormány kommunikációjában a migráció kérdése szorosan összekapcsolódott a nemzeti szuverenitás és a határvédelem témájával.

A szlovák kritika ugyanakkor némileg eltért a magyar vagy a lengyel érveléstől. Pozsony rendszeresen hangsúlyozta, hogy nem a tagállamok közötti együttműködést utasítja el, hanem azt tartja problémásnak, hogy a paktum nem az illegális migráció megállítására, hanem annak kezelésére koncentrál. A Fico-kormány azt [szorgalmazza](#), hogy az Európai Unió elsősorban a külső határok védelmét, a visszatoloncolásokat és a harmadik országokkal kötött megállapodásokat erősítse.

Különösen élesen reagált Pozsony az úgynevezett szolidaritási mechanizmusra. A szlovák vezetés visszatérően „*migránsvótának*” nevezte azt a rendszert, amely lehetővé teszi a menedékkérők áthelyezését vagy ennek kiváltását pénzügyi hozzájárulással. Robert Fico többször kijelentette, hogy még akkor sem támogatná a rendszert, ha Szlovákia a gyakorlatban pénzügyi hozzájárulással válthatná ki a befogadást, mert szerinte ez hosszú távon ösztönzőleg hatna az illegális migrációra.

Fico hivatalba lépésekor a paktum jogalkotási folyamata már előrehaladott állapotban volt, és Szlovákia nem tudta megakadályozni annak elfogadását. Emiatt egyre inkább arra [helyezték a hangsúlyt](#), hogy a végrehajtás során a lehető legszűkebben értelmezze az országra háruló kötelezettségeket, illetve szövetségeseket keressen a rendszer módosításához.

A 2025–2026-os időszakban a szlovák álláspont több ponton közeledett a magyar és a lengyel kritikákhoz. A kormány rendszeresen hivatkozott arra, hogy Európa migrációs politikája kudarcot vallott, Szlovákia pedig [nem kíván](#) olyan országok hibáiért felelősséget vállalni, amelyek évekig nem tudták megvédeni külső határaikat.

Csehország

Csehország álláspontja a migrációs paktum kapcsán sok tekintetben átmenetet képezett a nyugat-európai támogatók és a lengyel–magyar kritikusok között. A Petr Fiala vezette kormány alapvetően támogatta a paktumot, nem szavazott a csomag ellen, de a végső tanácsi döntés során tartózkodott, miközben többször [jelezte fenntartásait](#) egyes elemeivel kapcsolatban.

A cseh kormány a tárgyalások során kifejezetten arra törekedett, hogy a korábbi kötelező kvóták helyett rugalmasabb szolidaritási rendszer jöjjön létre. Prága sikernek tekintette, hogy a végleges kompromisszum lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy ne kizárólag áthelyezésekkel, hanem pénzügyi vagy operatív hozzájárulással is teljesíthessék kötelezettségeiket. A Fiala-kormány [érvelése](#) szerint ez számottevő különbséget jelentett a 2015-ös migrációs válság idején felmerült kötelező kvótákhoz képest.

2025-ben a Babiš-kormány megalakulásával a retorika és a jogalkotási szándék egyaránt keményebbé vált. Az új koalíció első kormányülésén napirendre tűzték az EU Migrációs és Menekültügyi Paktumának elutasítását, és zéró toleranciát hirdettek az illegális migrációval szemben, egyúttal bejelentették, hogy új nemzeti menekültügyi törvényt dolgoznak ki, amely lényegesen szűkítené a menedékkjogra való jogosultság lehetőségét. Az új politikai többség a relokációs kvóták felülvizsgálatát is [szorgalmazza](#).

Az uniós szolidaritási mechanizmus tekintetében Prága kedvezőbb pozícióból tárgyalhat, mint Magyarország vagy Szlovákia. Az Európai Bizottság „jelentős migrációs helyzetben lévő” tagállamnak minősítette Csehországot, amely az Európai Unió migrációs szolidaritási mechanizmusának 2026-os alkalmazása alól [mentesül](#), mivel az ország rendkívül nagy számú, ideiglenes védelemben részesülő ukrán menekültet fogadott be.

Románia

Románia sokkal kevésbé volt hangos szereplő a migrációs paktum vitájában, mint Lengyelország vagy Magyarország. Nem ideológiai vagy szuverenitási kérdésként kezelte a témát, hanem elsősorban európai integrációs és biztonságpolitikai ügyként. Ez alapvetően abból fakad, hogy a román vezetés számára az elmúlt évek egyik legfontosabb stratégiai célja a teljes schengeni csatlakozás volt, ezért a kormányzat tudatosan kerülte azokat a konfliktusokat, amelyek szembefordíthaták volna az országot az uniós fősodorról, sőt, igyekezett éltanulóként pozicionálni az országot.

A román álláspont különbözősége mögött ugyanakkor ott áll a hazánkétől eltérő helyzet is. Románia nem tartozik azon országok közé, amelyek a mediterrán útvonalakon keresztül tömeges migrációs nyomással szembesülnek. Nincsenek olasz vagy görög típusú érkezési hullámok, ezért a migráció a román belpolitikában soha nem vált olyan meghatározó témává, mint Közép-Európa több más államában. Emiatt Bukarest számára a paktum elsősorban nem teherként, hanem egy olyan közös európai szabályrendszerként jelent meg, amely kiszámíthatóbbá teheti a határigazgatást és a menekültügyi eljárásokat.

VIII. A migrációs paktum lehetséges gazdasági és társadalmi hatásai Magyarországon

Gazdasági hatások

1. Közvetlen költségvetési kiadás

A 2026-ra meghatározott első uniós szolidaritási keret referenciaértéke 21 000 fő áthelyezésében, illetve alternatívaként 420 millió euró pénzügyi hozzájárulásban került megállapításra. A Tanács vonatkozó [melléklete](#) alapján Magyarország arányos hozzájárulási részesedése 1,6 százalék, ugyanakkor az ország kormánya jelen időpontban nem tett konkrét szolidaritási vállalást. Az e részesedési arány alapján készített becslés szerint Magyarország elméleti hozzájárulása a teljes 2026-os kerethez viszonyítva hozzávetőlegesen 349 személy áthelyezésének vállalásával, vagy megközelítőleg 7 millió euró pénzügyi hozzájárulással lenne egyenértékű. Fontos hangsúlyozni, hogy ez az összeg nem automatikus pénzügyi szankcióként működik, hanem a paktum által létrehozott szolidaritási mechanizmus révén kiszámított arányos teherviselési mutatóként. Ebből következően a Tisza-kormány politikai mozgástere nem szűkülne be teljes mértékben, mivel a Tanács általános ismertetése is „kötelező, de rugalmas” szolidaritási mechanizmusként írja le a rendszert. Ez azt jelenti, hogy a paktum általánosságban nem kizárólag pénzügyi hozzájárulást vagy áthelyezést tesz lehetővé,

hanem más alternatív szolidaritási formákat is elfogadhat. Fontos megjegyezni azonban, hogy a jogi részben bemutatott módon erre nem mindig van lehetőség, azaz adódhat olyan helyzet, amikor át kell venni embereket, illetve hozzájárulást kell fizetni. Ugyanakkor amennyiben egy tagállam nemcsak az áthelyezést utasítja el, hanem sem pénzügyi, sem alternatív hozzájárulást nem vállal, az már uniós jogi konfliktushoz vezethet.

2. Közvetett költségvetési kiadások

A paktum a határvédelem kapcsán új eljárások bevezetését szorgalmazza, melyek emelhetik a jelenlegi határrendészeti kiadásokat. A várható többletköltségek mértékét ugyanakkor jelentősen befolyásolja, hogy a jelenlegi határrendészeti rendszer már viszonylag fejlett. Magyarország az elmúlt évtizedben jelentős erőforrásokat fordított a déli határszakasz védelmére, ezért számos olyan infrastrukturális és rendészeti elem már rendelkezésre áll, amely részben megfelel a paktum által támasztott követelményeknek. A szabályozási keret azonban további feladatokat is előír – különösen az előszűrés, a regisztráció, a biometrikus adatok kezelése, az Eurodac-rendszer használata, valamint a menekültügyi ügyintézés területén is plusz adminisztratív költségeket jelentene –, amelyek már túlmutatnak a jelenlegi határvédelmi feladatokon. Emellett a Paktum által megkövetelt szállások vagy táborok létesítése is kötelezettsége hazánknak. Ennek következtében **a többletköltségek várhatóan nem elsősorban a fizikai határvédelemhez, hanem a szállásokhoz és az új adminisztratív eljárások bevezetéséhez, esetleges informatikai rendszerek beszerzéséhez, továbbá a megemelt személyi állomány kiadásaihoz kapcsolódnak.** E költségek ugyanakkor részben mérsékelhetők uniós pénzügyi támogatások, valamint az érintett uniós ügynökségek szakmai és operatív közreműködése révén – mindez azonban a kormány politikai mozgásterének szűkülésével járhat.

3. Munkaerőpiaci hatás

Magyarország esetében különösen indokolt elkülöníteni a menekültügyi szabályozás várható hatásait a munkaerő-migráció gazdasági következményeitől. Az OECD [adatai](#) szerint 2024-ben a külföldön született népesség aránya Magyarországon 7 százalék volt, míg ugyanebben az évben 67 ezer nem uniós állampolgár kapott 12 hónapnál hosszabb időtartamra szóló [tartózkodási](#) engedélyt. Ezen engedélyek 72,2 százaléka munkavállalási célhoz kapcsolódott. Ezzel szemben az első alkalommal menedékkérelmet benyújtók száma ugyanebben az időszakban mindössze körülbelül 25 fő volt. Mindez arra utal, hogy a magyar gazdaságra jelenleg lényegesen nagyobb hatást gyakorol a célzott munkaerő-migráció – ideértve a vendégmunkások, illetve a hiányszakmákban foglalkoztatott külföldi munkavállalók jelenlétét –, mint a menekültügyi eljárások. A paktum gazdasági jelentősége ezért Magyarország esetében nem elsősorban a munkaerőpiaci kínálat bővülésében, hanem inkább a menekültügyi, határigazgatási és kapcsolódó közigazgatási feladatok esetleges többletterheiben ragadható meg. Ezt a megközelítést a németországi adatok is alátámasztják. A tágabb értelemben vett, úgynevezett „menekült származási országokból” érkezett állampolgárok körében a német munkaügyi statisztikák 2024 végén mindössze mintegy 45,6 százalékos foglalkoztatási rátát jeleztek, szemben a teljes népesség 77 százalékos foglalkoztatási arányával. Ez arra utal, hogy e csoportok munkaerőpiaci integrációja korlátozottabb, illetve hosszabb időtávon valósul meg. Rövid és középtávon ezért gazdasági hatásuk kevésbé a munkaerő-kínálat érdemi bővülésében, sokkal inkább a szociális, lakhatási, egészségügyi, oktatási és integrációs ellátórendszerek kiadási oldalán jelentkezik. Ennek következtében a menekültügyi migráció fiskális hatásai inkább az állami ellátórendszerek többletterhelésében, semmint közvetlen munkaerőpiaci hozzájárulásban ragadhatók meg.

Középtávon ugyanakkor azok esetében, akik sikeresen belépnek a munkaerőpiacra, fiskális és gazdasági előnyök is megjelenhetnek; adó- és járulékfizetésük révén hozzájárulhatnak a közkiadások finanszírozásához, illetve bizonyos ágazatokban mérsékelhetik a munkaerőhiányt. Mindazonáltal **az áthelyezett személyek képzettségi szintje, munkaerőpiaci hasznosíthatósága, nyelvi alkalmazodóképessége, valamint integrációs motivációja előzetesen csak korlátozottan mérhető fel.** Amennyiben e tényezők kedvezőtlenek, a munkaerőpiaci belépés lassú vagy részleges maradhat, ami csökkenti a befogadás potenciális fiskális és gazdasági előnyeit. Hatékony integrációs mechanizmusok hiányában ezért a befogadás költségvetési hatásai tartósan a kiadási oldalon koncentrálódhatnak, miközben a munkaerőpiaci és adóbevételi előnyök csak korlátozott mértékben realizálódnak.

Társadalmi hatások

1. *Nem országos, hanem lokális*

Ha pusztán az elosztási kvótát nézzük, a 2026-ra vonatkozó magyar „fair share” nagyságrendje a teljes népességhez viszonyítva csekélynek tekinthető. **Amennyiben Magyarország ténylegesen a számított arányos hozzájárulás alapján venne részt az áthelyezési mechanizmusban, az várhatóan mindössze néhány száz fő befogadását jelentené, nem pedig tízezres vagy százezres nagyságrendet.** Ennek következtében a társadalmi hatások országos szinten várhatóan korlátozottak maradnának, ugyanakkor **helyi szinten érzékelhetőbbé válhatnak.** Ez különösen azokat a településeket vagy térségeket érinthetné, ahol befogadóintézmények, ügyintézési központok, oktatási intézmények vagy egészségügyi szolgáltatók közvetlenül részt vennének az érintett személyek ellátásában és integrációjában. Noha az áthelyezettek száma országos léptékben alacsony lenne, a terhek területi koncentrációja helyi szinten társadalmi feszültségeket idézhetne elő. Ezért még mérsékelt befogadási volumen mellett is indokolt számolni lokális konfliktusok kialakulásának lehetőségével. **A teljes képhez azonban nem csak az elosztási kvóta tartozik hozzá, hanem a Paktum által jelentett azon kötelezettségek is, mely szerint a hazánkban menedékkérelmet benyújtó személyeket be kell engedni, el kell szállásolni, és menekültstátuszának megadása esetén tartósan befogadni.** Ez a kötelezettség - a nálunk jelentkező nyomás függvényében - akár jelentős terheléshez is vezethet, hiszen a korábban alkalmazott szigorú jogi határzár a Paktum fényében nem fenntartható.

2. *A politikai polarizáció erősödhet*

Magyarországon a migráció kérdése évek óta erősen átpolitikált területnek tekinthető. Ebből következően a paktum végrehajtása akkor is jelentős társadalmi és politikai vitát válthat ki, ha **ténylegesen érkező személyek száma alacsony marad.** Ennek előszele már most is érzékelhető. A kormányzati kommunikáció, az Európai Unióval fennálló jogi és politikai konfliktusok, valamint a *kötelező kvóta* fogalma körüli értelmezési viták várhatóan önmagukban is jelentős társadalmi percepciókat okozhatnak. A politikai vita intenzitását és társadalmi hatását sokkal inkább a migrációhoz kapcsolódó politikai narratívák, az uniós kötelezettségek értelmezése, valamint a szuverenitás és tehermegosztás körüli konfliktusok határozhatják meg. Egy 2022-es Eurobarometer-felmérés [eredményei](#) szerint a magyar válaszadók 48 százaléka az EU-n kívülről érkező bevándorlást inkább problémának tartja, míg mindössze 22 százalék tekinti inkább lehetőségnek. A társadalmi távolságtartást tovább erősíti, hogy a magyar válaszadók többsége kényelmetlenül érezné magát, ha egy bevándorló a családtagja lenne, illetve szintén többségi arányban jelent meg a kényelmetlenség a bevándorló szomszédként, főnökként, munkatársként vagy orvosként való elfogadásával kapcsolatban is. Emellett a válaszadók 64 százaléka ritkábban vagy soha nem kerül társas interakcióba bevándorlókkal, ami arra utal, hogy a migrációval kapcsolatos attitűdöket Magyarországon nem

elsősorban közvetlen személyes tapasztalatok, hanem közvetített társadalmi és politikai narratívák formálják. Így elképzelhető, hogy a paktum társadalmi visszhangja nagyobb lesz, mint amit a tényleges áthelyezési vagy befogadási létszám önmagában indokolna.

3. Helyi közszolgáltatások leterheltsége

A befogadás társadalmi hatásainak mértéke jelentős részben attól függ, hogy az érintett személyek területileg koncentráltan vagy elosztva jelennek-e meg. Amennyiben egy kisebb településre vagy korlátozott intézményi infrastruktúrával rendelkező térségbe aránytalanul nagy számú érintett kerül, az a lakhatási feltételek, az oktatási intézmények, a közbiztonság, az egészségügyi szolgáltatások és a szociális ellátórendszer terhelésében is érzékelhetővé válhat. Ezzel szemben a társadalmi feszültségek mérsékelhetőek, ha a befogadási rendszer előzetes tervezésen, megfelelő finanszírozáson, világos feladatmegosztáson és az önkormányzatokkal való intézményes együttműködésen alapul. Ennek megfelelően a befogadás társadalmi következményei nem pusztán az érintettek számától, hanem azok területi eloszlásától, az ellátórendszerek felkészültségétől és a helyi közösségekkel folytatott koordináció minőségétől is függenek.

4. Közbiztonság és állami kontroll

A migrációs paktum társadalmi hatásainak értékelésekor érdemes külön figyelmet fordítani az állami kontrollra. Fontos kérdés, hogy a végrehajtásért felelős intézményrendszer rendelkezik-e azokkal az eszközökkel, amelyekkel biztosítani tudja az áthelyezett személyek regisztrálását, biztonsági átvilágítását, valamint az érintettek mindezen folyamatokban való részvételét, továbbá ki tudja-e kényszeríteni adott esetben a jogkövető magatartásukat. A regisztrációs és biometrikus adatkezelési eljárások megfelelő működése a közbizalom és a társadalmi elfogadottság egyik alappillére is. **Ha az állam nem tudja hatékonyan nyomon követni az érintett személyek tartózkodási helyét, illetve nem tudja kikényszeríteni a kiutasítások végrehajtását, az könnyen gyengítheti a rendszer működésébe vetett bizalmat.** Ez különösen akkor jelenthet problémát, ha az eljárások elhúzódnak, az érintettek nem működnek együtt a hatóságokkal, vagy a visszaküldés gyakorlati akadályokba ütközik.

IX. Összegzés

Az Európai Unióban 2026. június 12-től alkalmazandó Migrációs és Menekültügyi Paktum jelentős változásokat hoz az egész Közösségben, amelyek Magyarországot is érintik. A jobboldal kormányzása idején hazánk elvi éllel, teljesen elutasította a csomagot, és annak következményeitől teljes mértékben mentesíteni kívánta hazánkat. A Fidesz-KDNP álláspontjának alapja az volt, hogy a bevándorláspolitikát igyekeztek a lehető legszélesebb körben saját hatáskörben tartani, hogy külső szereplők ne tudjanak ebben a tekintetben beleszólni Magyarország jövőjének meghatározásába.

A tömeges bevándorlás rendkívül negatív választói megítélése folytán a Tisza Párt is a migrációt ellenző politikai erőként határozza meg önmagát, ugyanakkor a paktum kapcsán egyfajta kompromisszumot köt az Európai Unió mainstream szereplőivel. Ennek során a csomag szabályait elfogadja, de azt hirdeti, hogy sem pénzügyi, sem befogadásban megnyilvánuló szolidaritást nem vállal Magyarország nevében a jogszabálycsomag kedvezményezettjeinek tekinthető tagállamokkal.

Ez a politikai alapállás azonban felvet bizonyos kétségeket. Egyrészt a paktum szabályai nem minden esetben teszik lehetővé az anyagi segítségnyújtás, vagy akár a bevándorlók befogadásának kizárását, vagyis lehetséges, hogy Magyarország a szolidaritás ezen formáit Magyar Péter kormányának kommunikációs irányvonala ellenére is kénytelen lesz érvényesíteni.

Azzal pedig, hogy hazánk feladta a migrációs paktum teljes mértékű elutasítását, elvi szinten is résnyire nyitotta az ajtót azon nyugat-európai politikai szereplők előtt, amelyekre egyre nagyobb társadalmi nyomás hárul a migrációból fakadó problémák enyhítésére, így mind jobban érdekelték abban, hogy a szolidaritás erőteljesebb formáját követeljék meg az elsősorban az Európai Unió keleti részén található tagállamokkal szemben.